

«Я і світ»

Конкурс творчих робіт учнів печерських шкіл

Храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці запроваджує конкурс творчих робіт учнів печерських шкіл «Я і світ».

Мета конкурсу — допомогти дітям розвинути свій потенціал, визначити своє місце у світі, по-новому подивитись на місто, в якому ми живемо.

Для учнів 1–3 класів проводиться конкурс малюнків на тему: «**ЯК Я БАЧУ СВІТ**». До участі приймаються роботи, що відображають світ, у якому живе дитина: її батьків, друзів, школу, вулицю, місто, домашніх тварин тощо.

ВИМОГИ ДО РОБІТ

Роботи можуть бути виконані олівцем, аквареллю, гуашшю, пастеллю або маслом.

Розміри малюнків — не менше 20x30 см (А4) і не більше 30x40 см (А3).

Термін проведення з **30 жовтня** по **25 грудня** 2011 року.

Підсумки конкурсу будуть опубліковані на сайті www.kupol.org.ua та на сторінках журналу «Купол». Переможці та учасники конкурсу нагороджуються почесними грамотами та подарунками.

Дізнайтеся про детальні умови конкурсу на дошці оголошень вашої школи та на сайті www.kupol.org.ua.

Соціальні проекти нашого храму

<ul style="list-style-type: none"> • Дитячий клуб «Недільна школа» • Основи християнського віровчення. Закон Божий • Декоративно-театральне мистецтво <p>Катерина Недождій (050) 477 31 97</p>	Неділя 11:00
<ul style="list-style-type: none"> • Школа футболу • Головний тренер: Леонід Ярмолинський (050) 331 38 51 	Заняття відбуваються на стадіоні заводу «Арсенал» (вул. Грушевського, 34)
<ul style="list-style-type: none"> • Дитяча школа боротьби • Василь Шерстняков (067) 399 20 70 	Заняття відбуваються на території Київського військового ліцею ім. І. Богуна (Манеж ЦСК ЗСУ) бул. Лесі Українки 25-А Понеділок-четвер 15:00
<ul style="list-style-type: none"> • Робота з ветеранами • Антоніна Мазур (050) 172 24 41 	Індивідуальний графік
<ul style="list-style-type: none"> • Клуб прогресивної православної молоді • Обговорюємо актуальні та цікаві для тебе теми. Тобі від 18 до 35? Маш власну думку? Поділись своїми ідеями та проведи час цікаво • Олександр Бондарчук (097) 715 78 88 	Понеділок 19:00
<ul style="list-style-type: none"> • Сімейний клуб • Індивідуальне та сімейне консультування • Підготовка майбутніх матерів до пологів • Міла Вітем (099) 499 11 19, (098) 455 55 05 	Індивідуальний графік

НА НАСТУПНИХ ЗІБРАННЯХ КЛУБУ ПРОГРЕСИВНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ ПЛАНУЄТЬСЯ ОБГОВОРТИ ТАКІ ТЕМИ:

- Віра та заботони
- Співвідношення духовного та тілесного
- Як жити у світі, в якому є Бог?

Запрошуємо всіх бажаючих завітати до нас!

МОЛОДЬ І СИРОТИ — РАЗОМ

Клуб прогресивної православної молоді бере участь у соціальній роботі з дітьми-сиротами в ДИТЯЧИХ БУДИНКАХ Київської області, а саме: центрах соціально-психологічної реабілітації в містах Переяслав-Хмельницький, Згурівка, Біла Церква, Макарів, Кагарлик, Миронівка, Узин, Тараща.

ШУКАЄМО ВОЛОНТЕРІВ ТА ВСІХ НЕБАЙДУЖИХ!

Координатор: Олександр Бондарчук (097) 715 78 88

Українська Православна Церква
Храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці

Храм відкритий щоденно з 10:00 до 19:00 Богослужіння.

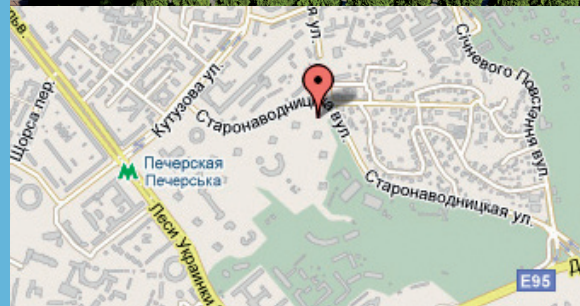
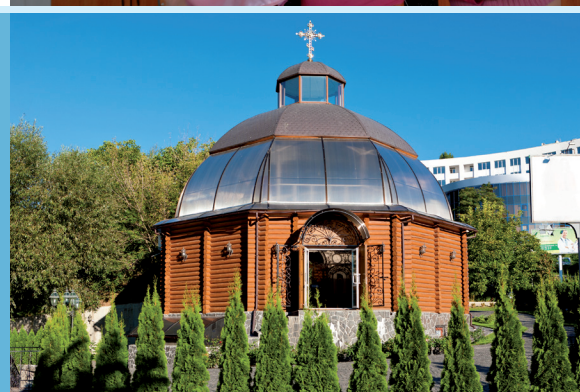
Вечірне: субота — 17:00. Літургія: неділя — 09:00

Свідоцтво реєстрації — КУ №591-229Р, видане Міністерством юстиції України від 08.07.2011. Тираж 10 000. Виходить щомісячно

01015, м. Київ, вул. Старонаводницька 8/6,
Церква на честь Різдва Пресвятої Богородиці
тел.: (044) 360-04-10, e-mail: kupol_gazeta@ukr.net
<http://www.kupol.org.ua>

Головний редактор: протоієрей Олег Мельничук
Відповідальний редактор: Любов Дубова
Арт-директор: Катерина Недождій
Коректор: Валентина Дєєва

Дякуємо родині Українських за допомогу у виданні

Видається з благословення
Блаженнішого Митрополита
Київського і всієї України Володимира,
Предстоятеля Української Православної Церкви

7/2011
Журнал моєї сім'ї

Бережи життя для Щастя!

Купол

Увійти до храму,
щоб бути з Богом

Чи потрібно бути
молодим у 35?

Дочки-матері:
урок для мами

Введення до храму
Пресвятої Богородиці:
символіка храму

Тема номера:
УВІЙТИ ДО ХРАМУ

Дорогі друзі!

Тема сім'ї сьогодні дуже актуальна в суспільстві: для одних — це болюча тема, іншим — родина приносить радість і позитивні емоції. Але з сімейними труднощами зустрічаються всі: віруючі та невіруючі, багаті та бідні, молодь та люди похилого віку. Усі прагнуть бути щасливими, створюючи сім'ю та працюючи для її благополуччя. Щастя існує — це усвідомлюють усі, але іноді дорогу до нього так важко знайти.

У силу своєї пастирської діяльності мені доводиться зустрічатися з багатьма родинами, перейматися особливостями їх сімейного життя. Знаючи світ кожного члена сім'ї, відчуваючи атмосферу всієї родини, я живу з ними одним духом і єдиним серцем.

Що ж таке сімейне щастя? Як його здобути, зберегти та жити в ньому?

Мені здається, що подібного роду питання ставить кожна людина — вірянин і невіруючий, з різним соціальним статусом та конфесійною приналежністю. Це зрозуміло та цілком нормально. Питання в іншому. Як людина уявляє собі те, що називається щастям, що вона вкладає в це поняття? Якраз, щоб зрозуміти це і віднайти, нарешті, своє щастя, і приходять сім'я в Церкву, найчастіше, після того, як з'явилися життєві труднощі. Церква є тією останньою духовною інстанцією, куди звертаються після марних спроб вирішити життєво важливе питання, здавалося б, у найкращих вітчизняних або європейських сімейних центрах психологічної допомоги.

Напередодні свята Введення в храм Пресвятої Богородиці я хочу побажати всім нам, приходячи в храм, передусім, шукати серцем Господа. Шукати і знаходити Його серцем не лише в храмі, але і в нашій сім'ї, в нашому ставленні до близьких і незнайомих. Тому що «кожен, хто просить, одержує, і хто шукає, знаходить» (Мф. 7: 8).

Бережіть життя!
Бережіть його для справжнього Щастя!

*Ваш свідчаник,
Олег Мильник*

Поміч моя від Господа,
Який створив небо і землю.

Пс. 120: 2-3

Ми молимося Пресвятій Богородиці, Її молитви рятують міста та зцілюють смертельні хвороби. А колись це була звичайна єврейська дівчинка, пізня дитина в сім'ї. Престарілі батьки, не втрачаючи надії мати дітей, дали обітницю: якщо Господь пошле їм дитя, присвятити

його Богові. Обіцянки батьки дотрималися — у трирічному віці дівчинку привели в Єрусалимський Храм.

Там Вона робила те, що всі ми робимо в храмі, — молилася Богові, підросла для свого призначення та готувалася принести плід — стати матір'ю Бога.

Увійти до храму, щоб бути з Богом

Усіх нас хоча б одного разу приводили в храм. І ця подія за своєю суттю анітрохи не відрізнялася від уведення до храму маленької Марії: адже у Бога для кожного є своє призначення, свій шлях. І в храм Він приводить нас, щоб ми усвідомили цей шлях, сповнилися сили йти ним. Щоб ми принесли плід. Якщо цього не станеться — наше введення в храм не мало ніякого сенсу.

Хтось після першого разу більше ніколи не переступає поріг церкви, хтось залишається на довгі роки. Не даремно Ісус розповів притчу про зерна, що впали на землю. Плід принесе тільки те, яке проросло.

У Бога для кожного є своє призначення, свій шлях. І в храм Він приводить нас, щоб ми усвідомили цей шлях, сповнилися сили йти ним

Прислухаємося до своєї душі після того, як стала ця найважливіша подія в нашому житті — ми увійшли до храму. Чи з'являються зелені паростки бажання пробачити ближнього, допомогти слабшому, побороти пристрасть, яка гніздиться в душі? Чи не стала для нас церква місцем, де ми сховалися від близьких і самих себе, вирішивши, що присутність у храмі робить нас апіорі святими, що звуки церковного співу і навіть сповідь і причастя — як певні чарівні ритуали — таємничим чином змінюють нас, без жодного зусилля з нашого боку?

Виявляється, найважче — не відвідати далекі країни, спуститися в глибокі печери або дістатися дна океану. Найважче — заглянути в потаємні куточки власної душі, зрозуміти, хто ти і чим наповнений

Ще в дохристиянські часи філософи говорили дивні речі: пізнай себе, і ти пізнаєш світ. Виявляється, найважче — не відвідати далекі країни, спуститися в глибокі печери або дістатися дна океану. Найважче — заглянути в потаємні куточки власної душі, зрозуміти, хто ти і чим наповнений. Іноді ця подорож приховує приголомшуючі відкриття та лякає не менше, ніж занурення на океанське дно. Але саме це і є перший етап дозрівання плоду — пізнати істинного себе, усвідомити те, що хотілося б змінити. Святі отці називають це покаєнням. Воно протилежне всепоглинаючій самозакоханості, яка засліплює, не даючи можливості побачити очевидні речі, іноді помітні всім, окрім тебе самого.

Світло Христове, Його любов і благодать, що перебувають у Церкві, освячують душу, і порівнюючи себе з Ним так легко зрозуміти, що ж наповнює тебе. Поряд із чистотою бруд видно надто добре. Поряд із щедрістю особливо помітна скупість. Поряд з любов'ю у вічі впадає черствість.

Усвідомлення своїх недоліків витісняє гординю, і стає зрозуміло, що необхідно міняти в собі. А Бог — у відповідь на наші молитви — допомагає бороти пристрасті та гріховні схильності.

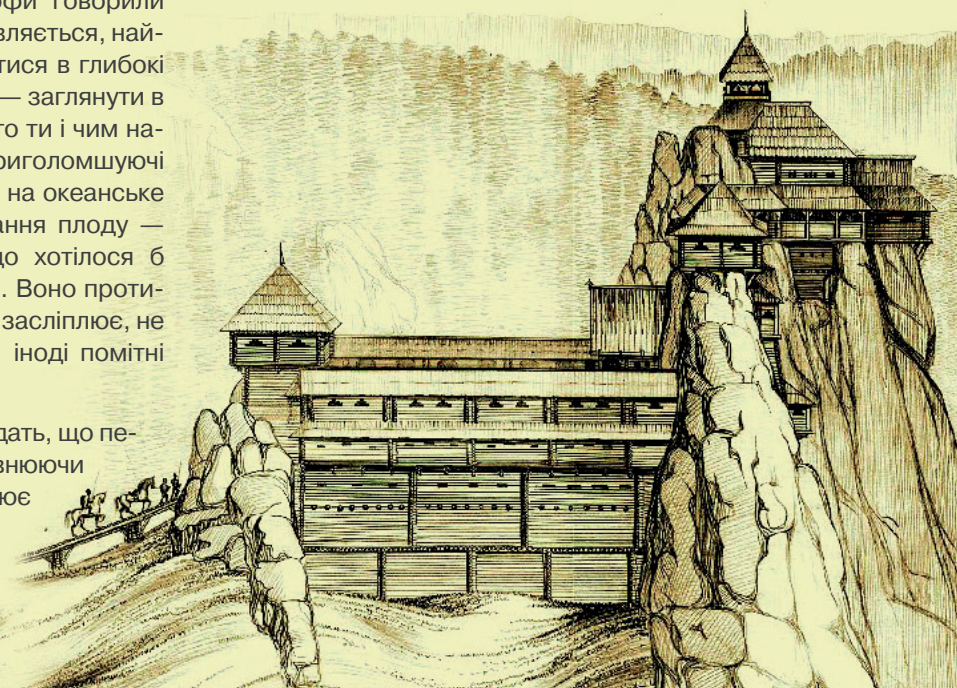
Богородиця не народилася святою — Вона стала святою. Це був усвідомлений вибір життєвого шляху. У Храм ввели трирічну дитину, а вийшла з нього дванадцятирічна отроковиця. У цьому віці ми вже починаємо обирати свій шлях. Попереду у Неї було непросте життя: доводилося ховатися від убивць, підсланих знищити Її маленького Сина, дивитися, як Він дарує зір сліпим, воскрешає мертвих, а потім, згинаючись під важкою ношею, падаючи та піднімаючись знову, несе свій хрест на Голгофу під батогами римських воїнів.

Вона мала стати матір'ю Бога, і Вона смиренно пройшла свій шлях, подарувавши кожному з нас надію на безсмертя.

Богородиця не народилася святою — Вона стала святою. Це був усвідомлений вибір життєвого шляху

Що чекає Господь від нас? Потрібно увійти до храму, і туман майбутнього почне розсіюватися — щоб відкрити Дорогу. Вона є для кожного. Йти або ні — вирішуємо лише ми. ■

Олександр Іваницький

МОЛОДЕЖЬ БАЛЬЗАКОВСКОГО ВОЗРАСТА,

или Нужно ли быть молодым в 35?

Ирина Яковлевна Медведева — известный православный психолог, педагог и писатель. На сегодняшний день она руководит Институтом демографической безопасности России, является сопредседателем Международного общества артпедагогов и арттерапевтов, активно занимается общественной деятельностью, борется с негативными тенденциями в образовании, здравоохранении и культуре.

— Ирина Яковлевна, сейчас многие проекты, если не сказать большинство, позиционируются как молодежные. Все они рассчитаны на возраст от 16 до 35. Действительно ли этот возраст — молодежный?

— Нет. И я считаю, что это очень опасная дань сегодняшнему времени. Это уже привело к массовой инфантилизации, к тому, что 20-летний человек считает себя ребенком. Даже 3-летний маленький человечек, которого называют «малыш», лепечет в ответ: «Нет, я уже большой!». А сейчас, когда говоришь молодому человеку: «Ты — взрослый», он отвечает: «Да что вы, я же еще маленький, я еще совсем ребенок».

Как можно в 35 лет считать человека молодым? Лермонтов в 27 лет погиб, Пушкин — в 37, будучи уже отцом большого семейства. Наверно, он не успел стать гениальным отцом семейства, но уже успел стать гениальным художником и поэтом

Ну как можно в 35 лет считать человека молодым? Лермонтов в 27 лет погиб, Пушкин — в 37, будучи уже отцом большого семейства. Наверно, он не успел стать гениальным отцом семейства, но уже успел стать гениальным художником и поэтом.

Когда человека относят к молодежи, он вроде бы еще может потихоньку, не спеша заниматься самоопределением — «попробую себя в том, другом, третьем», не думая о семье.

Обратите внимание, чем больше молодой человек не женится, тем больше к нему уважения. А раньше было все наоборот: если молодой человек гулял слишком долго, выбирал невест, его не уважали, общество подвергало его порицанию. А сейчас, когда такой «молодой» человек соберется жениться, ну, может, он одного ребеночка и родит, а может, ему уже и вовсе не захочется — привык ухаживать только за собой, жить для себя. А ребенок — это жертва, которую он уже принести не способен: возраст пенсионный скоро подходит... Какие уж тут дети, когда старость на носу!

На политкорректном западном языке это называется политикой демографического сдерживания. А искусственное продление молодежного возраста — одна из действенных ее технологий. Но мы же с вами не заинтересованы в том, чтобы наша территория опустошалась, мы заинтересованы в том, чтобы по нашей земле ходили давно уже взрослые люди, которые чувствуют себя в безопасности, а не детьми.

Зачем же продлевать молодежный возраст? Стараться все время чувствовать себя молодым, до 80 лет быть юношей, играть в вечных плейбоев — это же ужасно. Это патология!

Зачем постоянно подчеркивать, что молодежь — это прямо какая-то особая раса... Мы должны, наоборот, считать этот период очень коротеньким временным мостиком между подростково-юношеским возрастом и зрелостью. Чем быстрее человек этот мостик молодежности пройдет, тем лучше. Чем быстрее он осознает себя ответственным перед Богом и людьми за свою деятельность, за свою семью, отечество, тем лучше будет для нас.

— Какие факторы запускают процесс взросления?

— Я думаю, что одним из важных факторов является отношение общества. И сегодня оно складывается очень неблагоприятно для взросления. Во-первых,

Стараться все время чувствовать себя молодым, до 80 лет быть юношей, играть в вечных плейбоев — это же ужасно! Мы должны, наоборот, считать молодежность очень коротеньким временным мостиком между подростково-юношеским возрастом и зрелостью

подчеркнутая фиксация на молодежности. От этого человек чувствует, что

пока он относится к молодежи, его уважают, опекают, для него устраивают молодежные слеты, молодежные центры.

Работу сегодня гораздо легче найти молодому, чем человеку зрелому и опытному. Ведь это тоже нонсенс — когда мальчишка, без году неделя вступивший в свою профессию, котируется выше, чем человек, который этого юнца может многому научить. Это внушает человеку совершенно недолжное самообольщение, уверенность в собственных возможностях. А ведь возможностей у него, на самом деле, еще очень мало. Это унижает старших, сеет дополнительный раздор между поколениями.

— По сравнению с поколением наших родителей и бабушек-дедушек наша жизнь стала намного легче, комфортнее, но процент молодежного суицида неуклонно растет. Усталость от жизни и глубокая депрессия уже стали неотъемлемыми составляющими молодежной субкультуры. Почему так происходит?

— Сейчас многие молодые люди живут бессмысленной жизнью, угождая только своей плоти, не реализуя замысла Творца о себе, ведь замысел Творца о человеке — совсем иное.

Вся современная молодежная субкультура направлена на то, чтобы превратить человека в рептилию. Но человек не может быть счастлив в этом качестве. Это только так кажется издаля — они такие беззаботные, такие безбашенные, ни за что не отвечают, только наслаждаются жизнью.

На самом деле, когда человека искусственно расчеловечивают, душа его голодна, потому что не может насыщаться помоями. Она отравляется и начинает унывать от этого. Депрессия — это и есть один из симптомов душевного отравления.

Это только так кажется издаля — они такие беззаботные, ни за что не отвечают, наслаждаются жизнью. На самом деле, когда человека искусственно расчеловечивают, — душа его отравляется и начинает унывать. Один из симптомов душевного отравления — это и есть депрессия

Со всеми бывает: когда человек смотрит какой-то нехороший фильм или берет в руки дурную книгу, ему потом хочется помыться, его тошнит. Молодежная субкультура, к сожалению, сегодня часто простирается в эту зону нечистоты. Поэтому отравление — хроническое, и душа реагирует хронической депрессией.

— Как выбраться из такого состояния?

— Молодому человеку покинуть эту территорию нечистоты гораздо труднее, чем человеку взрослому. И вот почему. Для человека молодого очень важно не быть осмеянным, не быть белой вороной. Ему очень важно считаться «нормальным», престижным, таким как все. А это мешает самостоянию.

Если модно противостоять чему-то, он протестует, но тоже, как правило, не один, а в какой-то стае. Если модно жить, в частности, в этой культурной помойке, о которой мы говорим, он будет в ней жить, даже если его тошнит. Чтобы быть как все, чтобы быть не хуже людей, чтобы на него не показывали пальцем, как на какого-то ботаника.

Поэтому молодому человеку требуется особое мужество для самостояния. Но если он попадает в среду таких же, как он, белых ворон (на самом деле, нормальных людей), ему становится противно питаться помоями.

Выбраться из выгребной ямы — это нормальное желание, которого не стоит стыдиться, а стоит радоваться, что ты наконец-то осознал, что дышишь ядом, вонью и миазмами. Осознав это, молодому человеку стоит найти новую среду. И такая среда обязательно находится — при храме, при каких-то молодежных объединениях, центрах.

Во многих храмах есть специальный день недели, когда собирается православная молодежь — ребята что-то обсуждают, что-то рассказывают друг другу. Хорошее волонтерское движение, хорошая добровольная помощь беззащитным людям (как малым, так и старым) тоже очень способствует единению, потому что это — совместный труд, совместное доброе дело.

И когда появляется хотя бы два-три таких же человека рядом, ты уже не чувствуешь себя осмеянной белой вороной. Наоборот, расправляешь плечи и понимаешь, что имел мужество преодолеть свое пребывание в выгребной яме. И ты не только оттуда выбрался, но сделаешь все, чтобы и других людей, по каким-то причинам тебе близких, оттуда вытащить. И, конечно, надо всегда помнить, что если ты живешь теперь с Богом, то уже никогда больше не будешь один. Он всегда с тобой, и с Ним уже не страшно. ■

Беседовала Любовь Дубова

ДОЧКИ~МАТЕРИ:

урок для мамы

Праздник Введения во храм Пресвятой Богородицы, пожалуй, один из наиболее символических в моей жизни. Связано это с тем, что я, с одной стороны — мама двух дочерей, с другой — все еще та, маленькая, «трилетствующая» девочка, которая помнит свои банты в первом классе, любимую куклу Надю и первую детсадовскую любовь. И я вовсе не идеальная мать, так же, как и не идеальная дочь.

В этой статье не будет ценных советов и рекомендаций, как вырастить дочь или как стать хорошей дочерью. Скорее, записки молодой мамы, которая сталкивается с трудностями воспитания и находится в поиске ответов на вопросы, которые ставит сама жизнь.

МАСТЕРИЦА НА ВСЕ РУКИ

— Мама, мы записались на валяние, — заявляют мне дочери, придя из школы домой. Младшая, Мария, учится в первом классе, а старшая, Александра, — в четвертом.

Перебираю в уме ассоциации со словом «валяние». Смущенно спрашиваю, что для этого нужно, представляя какую-то «новомодную» методику валяния детей по полу (чего только не придумают порой психологи).

— Ничего. Только купить специальную иглу и найти коробку из-под обуви.

В ходе беседы выясняю, что валяние никакого отношения не имеет к тому, о чем я подумала. Это рукоделие, работа с шерстью.

С тех пор прошло три месяца. В доме появляются первые изделия: шарики, легкрылые ангелы, какие-то заготовки. Натыкаясь повсюду на комки шерсти разных цветов, уговариваю себя, что это творческий беспорядок. Испытываю настоящую радость, глядя, как, разложив на столе разноцветную шерсть, мои девочки устраивают кружок рукоделия дома.

Сейчас я хорошо понимаю, что женщине просто необходимо уметь делать что-то красивое руками. Не зря раньше на Руси, прежде чем взять девушку в жены, смотрели не только на то, какая она хозяйка, но и какая рукодельница.

Многие мои подруги легче переживали декретный отпуск или период безработицы, спасаясь рукоделием. Сейчас это еще и неплохая возможность заработать и самореализоваться, благо, спрос на изделия ручной работы растет так же стремительно, как стремительно уменьшается количество рукодельниц.

ВАРВАРА-КРАСА, ДЛИННАЯ КОСА

Недавно довелось ехать в плацкартном вагоне с тридцатью детдомовскими детьми, которых везли в санаторий к морю. Я украдкой разглядывала детей — разного возраста, от пяти до пятнадцати лет. На некоторых уже видна тяжелая печать наследственности, другие еще чисты и невинны.

Девочки. Вглядываясь в них, ловила себя на мысли, что как-то сразу видно, что они живут без материнского тепла. Однажды прочла, что для девочки необходимо, чтобы ее гладили по голове, расчесывали, заплетали косички — это влияет на развитие в ней женственности и материнского инстинкта.

Вспомнила, как моя мама «мучила» меня расческой, а видя мои слезы на глазах, твердила: «Терпи, казак, атаманом будешь». В момент, когда я была готова разрыдаться (не то, чтобы мне было так больно, но отчего-то процедура плетения тугих кос меня ужасно раздражала), мама

Для девочки необходимо, чтобы ее гладили по голове, расчесывали, заплетали косички — это влияет на развитие в ней женственности и материнского инстинкта

говорила, что терпение ее лопнуло и она обстрижет меня «под мальчика». И хотя прически у меня в жизни бывали разные, но в маминой любви я не сомневалась никогда. Сейчас я невольно так же мучаю своих дочерей и иногда удивляюсь, как похож мой голос на мамин, когда я грохусь подстричь свою Машу «под Андрюшу» из ее класса. Я люблю гладить дочек по голове, перебирать пальцами их шелковистые волосы, когда они ложатся мне на колени — это переполняет меня материнским счастьем.

Утром девочки проснулись рано и своим щебетанием разбудили полвагона. Я пила чай из стакана в железном подстаканнике и смотрела, как одна из них, достав из сумки расческу с выпавшими зубчиками, расчесалась тремя быстрыми движениями и затем передала эту расческу «по кругу». У меня к горлу подступил ком. Как часто рука мамы касалась ее головы? Знает ли она, что такое банты на 1-е сентября, разные «колоски» и «дракончики»? Коснется ли с нежностью ее рука головы дочери, когда она станет мамой?

Даже у самой маленькой девочки не оказалось с собой куклы. Возможно, это просто совпадение.

АХ, КАКОЕ БЛАЖЕНСТВО ЗНАТЬ, ЧТО Я СОВЕРШЕНСТВО

Помните леди Мэри? Кто не был в нее влюблен в детстве? Кто не пытался хоть чем-то походить на нее? Красивая, грациозная, умная, хозяйственная, да еще поет и танцует.

В православной среде часто приходится слышать о том, что внешность — не главное. Написаны сотни статей, заданы тысячи вопросов об этом. Но если быть честной перед собой, то скажу, что ни один комплимент не доставляет мне такой радости, как слова мужа о том, что я красива. Конечно, это его субъективное мнение, и вряд ли я являюсь эталоном женской красоты. Но быть красивой для мужа — для меня жизненно необходимо. Это создает особое настроение, вдохновляет и воодушевляет.

Сегодня нам навязывают новые эталоны красоты, и представление о ней всё больше склоняется к вульгарности, гламуру и напыщенности. Настоящая красота идет изнутри. Это понимаешь с возрастом. А пока дочь просто пытается быть маленькой женщиной. Она украдкой красит губы моей помадой и примеряет в мое отсутствие туфли на каблуках. Думаю, что быть красивой и желанной — естественная потребность женщины. Грехом это может стать лишь тогда, когда не будет идти рядом с целомудрием.

ГЛАВНЕЙ ВСЕГО ПОГОДА В ДОМЕ

Я не знаю, кем станут мои дочери, когда вырастут. Свои предпочтения в выборе профессии они сейчас меняют слишком часто. Возможно, они, как и я, станут работать, будут любить свою работу, видеть в ней свое призвание. Возможно, они не станут работать и будут хранительницами очага безраздельно.

Быть красивой и желанной — естественная потребность женщины. Грехом это может стать лишь тогда, когда не будет идти рядом с целомудрием

Как бы ни сложилась их женская доля, важно научить их создавать погоду в доме. Именно от женщины зависит, в каком настроении проснется дом. Улыбнется ли муж,

радостными ли встанут дети, заглянет ли солнышко в окно даже в пасмурную погоду. Из «мелочей» складываются потом привычки, характеры, судьбы.

Создавать погоду в доме — это понимать свою женскую задачу. И не словами, а делами показывать пример смирения, терпения, радости благодарения Богу за все. Пожалуй, это самое трудное в воспитании.

Порой собственное недовольство, ропот, уныние разъедают душу и хочется вести себя «естественно», поддавшись своим настроениям. Свой эгоизм роднее и ближе, и так сложно придержать его и жить для своих близких.

Сколько бы я ни повторяла дочерям, что женская красота заключается в добродетелях, это будут пустые слова, если я сама не пытаюсь жить в соответствии с этим. Дочь — это дар от Бога, школа, которая учит, прежде всего, меня самой быть настоящей женщиной, христианкой.

Мы посвящаем слишком много времени вопросам, которые, по сути, второстепенны. И у нас не остается сил на самое главное — на воспитание ребенка

ВМЕСТО ЭПИЛОГА

Современная философия потребителя формирует определенный взгляд на воспитание. Молодых мам учат придавать большое значение тому, какую марку подгузников выбрать и чем лучше сбить малышу температуру: аспирином или панаололом. Мы посвящаем слишком много времени вопросам, которые, по сути, второстепенны. И у нас не остается сил на самое главное — на воспитание ребенка. Увы, но книга о том, как сохранить фигуру после родов, пользуется гораздо большей популярностью, чем «Мудрость родительской любви» Су-хомлинского.

В канун светлого Праздника хотелось бы пожелать нам, родителям, мудрости родительской любви. На мой взгляд, она заключается в том, чтобы увидеть бревно в своем глазу и только затем бережно вынуть сучок из глаза своего ребенка. ■

Анна Лелик

Введение во храм Пресвятой Богородицы: о символике христианского храма

Из бесед архиландрифта Рафаила (Карелина)

Праздник Введения во храм Пресвятой Богородицы по своей структуре напоминает чертеж много-русского дворца. Историческая основа праздника — посвящение Девы Марии Богу по обету Ее родителей, святых и праведных Иоакима и Анны; символическая и духовная основа — значение храма для христианина, посвящение человеческой души Богу.

Когда Деве Марии исполнилось три года, Ее родители вместе с Дочерью пешком отправились из Назарета в Иерусалим. На рассвете третьего дня они приблизились к Святому Граду. Чудная картина открылась их взору. Храм на уступе горы Мориа был похож на стоящий у пристани корабль с расправленными белоснежными парусами. Лучи восходящего солнца, окружали Храм переливающимися призрачным облаком света, словно сияющим нимбом.

Храмовая молитва становится единой и цельной, как неразделим свет от множества горящих свечей, как неотделимы друг от друга капли дождя в общем потоке

Навстречу паломникам вышел первосвященник, по преданию — праведный Захария, отец Иоанна Предтечи. Дева Мария, оставив родителей, быстро взошла по высоким ступеням Храма, не поддерживаемая никем, и обняла ризу первосвященника. Он взял Ее за руку и ввел в Храм, к изумлению священников и левитов — в алтарь, который назывался Святая Святых. Десять лет Мария жила при Храме. Душа Ее под его священными сводами сама стала живым храмом Божества.

Храм — это икона Неба, место невидимого присутствия Божия. В храме Церковь земная соединена с Церковью Небесной. Храм наполняет духовный свет, незримый для глаз, но видимый человеческим сердцем, погруженным в молитву. Здесь пространство и время открываются в новых таинственных глубинах и измерениях, в которые вмещаются вся история мира и все пространство вселенной. Храм — это место сокровенной встречи души с Богом.

Люди, не включенные в духовную жизнь, обычно воспринимают храм как синтез зодчества различных эпох, культур и народов, как

достижение человеческой мысли и воплощение эстетического гения художника. Но это не так: храм является откровением Божественного Слова на земле, частью Священного Предания. Образ ветхозаветной Скинии — походного храма — был показан Моисею на горе Синай.

Все в храме священо, все имеет таинственный смысл. В Библии подробно указаны формы и пропорции храма, описаны внутреннее убранство и утварь, определен даже материал для его строительства и для изготовления богослужебных предметов.

Значение храмового богослужения заключается в том, что молитва каждого вмещается всем и молитва всех присутствующих возносится за каждого. Храмовая молитва становится единой и цельной, как неразделим свет от множества горящих свечей, как неотделимы друг от друга капли дождя в общем потоке.

В храмовом богослужении человек через священные символы и ритуалы присутствует при творении мира, молится в Скинии, сопровождает Господа во время Его земной жизни, находится на Тайной Вечере с Апостолами, причащается из рук Спасителя, слышит весть мирноносца о Воскресении Христа из мертвых, видит картины Страшного Суда. Как белый цвет является не отсутствием цветов, а синтезом красок всего спектра радуги, так и безмолвие храма содержит в себе молитвы и священные песнопения Небесной и земной Церкви. Храм — это образ потерянного и возвращенного Рая.

Храм наполняет духовный свет, незримый для глаз, но видимый человеческим сердцем, погруженным в молитву. Это место сокровенной встречи души с Богом

Символика храма учит нас смотреть на видимый мир как на образы и символы, тени и подобия мира духовного, чувствовать бесконечное в конечном, видеть отражение вечного во временном.

Праздник Введения во храм Пресвятой Богородицы — больше, чем праздник Ее Рождества. Это день Ее духовного рождения. Под сенью ветхозаветного Храма вырос цветок Нового Завета — Дева Мария.

АЛТАРНАЯ ЧАСТЬ ХРАМА

Далеко не всем православным известно, как устроен наш православный храм. А ведь каждая его деталь имеет глубокий смысл и значение. Еще издавна мы видим, как сияют кресты на куполах храма. Купол является символом неба. Купол с крестами как бы связывают небесное и земное пространство в целостный освященный мир. Купол — это как пламя горящей свечи, недаром издревле наши предки старались даже в самые тяжелые времена золотить кресты и купола храмов.

Каждый храм посвящен какому-либо святому или священной событию. Иногда в храме устраивают несколько алтарей (приделов). Тогда каждый из них посвящен своему святому или событию. Само здание храма строится либо в виде креста (символ Христа), либо в виде восьмиугольника (символ путеводной вифлеемской звезды), продолговатая форма храма в виде корабля означает, что Церковь, подобно кораблю, спасает нас в житейском море. Завершается храм одной или несколькими главами.

При этом, если ставится одна глава, это символизирует Самого Иисуса Христа, если две главы — два естества в Христе (Божественное и человеческое), если три — три лица Троицы, если пять — Христа и четырех евангелистов, если семь — семь таинств церковных и семь вселенских соборов, если девять — девять чинов ангельских, если тринадцать — Христа с двенадцатью апостолами.

Православный храм делится на три части: притвор, собственно храм (средняя часть) и алтарь.

В притворе раньше стояли те, кто готовился к крещению, и кающиеся, временно отлученные от причастия. Притворы в монастырских храмах часто использовались также в качестве трапезных.

Сам храм предназначен непосредственно для верующих.

Главная часть храма — это алтарь, место святое, поэтому в него не позволено входить непосвященным. Алтарь символизирует небо, где обитает Бог, а храм — землю. Самое важное место в алтаре — Престол — особо освященный четырехугольный стол. Считается, что на Престоле невидимо присутствует Сам Христос, и потому касаться его могут только священники. На Престоле находятся антиминс, напестольное Евангелие, крест, дарохранительница, дароносица и лампада. По древней традиции в алтаре разрешается присутствовать только мужчинам.

Антиминс — это освященный архиереем шелковый или льняной плат с изображением положения Христа во гроб и с зашитой частицей мощей какого-либо святого. В первые века христианства служба (Литургия) всегда совершалась на гробницах мучеников над их мощами. Без антиминса службу совершать нельзя. Недаром само слово «антиминс» переводится с греческого как «вместопрестолie».

Дарохранительница — это ящичек в виде небольшой церковки. Здесь хранятся Святые Дары (Тело и Кровь Христовы). А для причащения больных на дом к ним священник ходит с **гароносицей**.

Место за Престолом у восточной стены специально делается не-

много возвышенным, называется **горнее место**. Горнее место обозначает таинственное присутствие Небесного Царя, поэтому к нему хранится особо благоговейное отношение.

У северной стены алтаря расположен особый стол, называемый **жертвенником**. Во время проскомидии здесь приготавливаются хлеб и вино для последующего Таинства Причастия.

Отделяет алтарь от остального храма **иконостас**. Правда, некоторая часть алтаря находится перед иконостасом. Ее называют **солеей** (греч. «возвышение посреди храма»), а середину солеи — **амвоном** (греч. «восхожу»). С амвона священник произносит самые значительные слова при совершении службы. Амвон имеет несколько символических значений: это и гора, и лодка, с которых проповедовал Христос; и камень, с которого Ангел возвестил женам-мирноносцам о вознесении Христа. По краям солеи у стен храма устраивают **капеллы** — места для певцов и чтецов.

В иконостасе, отделяющем храм от алтаря, устроены три двери. Средние — самые большие — носят название **Царских врат**. Кроме дверей их перекрывает завеса, как правило, красного цвета. Сами Царские врата украшены иконами Благовещения и изображениями четырех евангелистов. А над ними помещают икону с изображением Тайной Вечери. Царскими вратами они называются потому, что символизируют вход в Царство Божие, а также потому, что чрез них выносятся на Литургии Святые Дары — выходит к верующим Сам Господь — Царь Славы. ■

НАСТОЯТЕЛЬ НАШОГО ХРАМУ — ПРЕДСТАВНИК УПЦ ПРИ УПОВНОВАЖЕНОМУ ПРЕЗИДЕНТА З ПРАВ ДИТИНИ

Настоятель нашого храму — представник УПЦ при Уповноваженому Президента з прав дитини.

Відтепер настоятель нашого храму, протоієрей Олег Мельничук, представлятиме інтереси Української Православної Церкви при Уповноваженому Президента з прав дитини

7 листопада було підписано відповідний Указ Блаженнішим Митрополитом Київським і всієї України Володимиром, Предстоятелем Української Православної Церкви. А вже 17 листопада відбулося засідання Громадської консультативної ради з питань захисту прав дитини, у якому взяв участь протоієрей Олег Мельничук.

Під час засідання він висловив думку, що державна сімейна політика на сьогоднішній день спрямована на боротьбу не з причинами, а з наслідками кризових проявів функціонування інституту сім'ї.

Необхідно об'єднуватися навколо проблем, відкинувши міжконфесійні та інші суперечки

«Поширення соціального сирітства, безпритульності та недоглянутості великої кількості дітей, дитячої злочинності є прямим наслідком неналежного виконання сім'єю як соціальним інститутом, своєї головної функції — виховання дітей. Тому, щоб захищати права дітей, нам потрібно всiяк підтримувати традиційну природну родину», — вважає о. Олег.

За його словами, держава досі має високий показник розлучень. Такі форми шлюбних об'єднань як незареєстрований, дистанційний чи

гостьовий шлюб, які раніше були винятком, вже стали поширеним явищем. Разом із тим, зберігається сумна статистика неповних сімей, в яких дітей виховує лише один із батьків (як правило, мати). Кожне п'яте домогосподарство з дітьми в Україні — це вже неповна сім'я.

Щоб захищати права дітей, нам потрібно всiяк підтримувати традиційну природну родину

До того ж, кількість дітей у сім'ї постійно зменшується, а показник кількості дітей поза шлюбом постійно зростає. Фактично, відмовившись від підтримки традиційних родин, держава продукує позашлюбну модель поведінки у громадян.

На переконання о. Олега, з метою подолання негативних явищ, які мають місце в суспільстві, потрібно сформулювати нове бачення державної сімейної політики, спрямувати її у напрямку відновлення інституту традиційної природної сім'ї. Задля цього необхідно налагодити конструктивний діалог між державними органами, Православною Церквою, іншими конфесіями та громадськими організаціями. «Необхідно об'єднуватися навколо проблем, відкинувши міжконфесійні та інші суперечки», — підкреслив священник. ■

Володимир Днестрян

Збережемо майбутнє наших дітей для Щастя! волонтерська ініціатива нашого храму

До роботи з дітьми-сиротами кожен прийшов своїм шляхом. Дехто з молоді має кількарічний досвід волонтерства, а хтось шукав, яким чином він може послужити ближньому, а через ближнього — і самому Господу.

На сьогоднішній день у Київській області налічують 3,5 тисячі безпритульних дітей, 90% з яких мають живих батьків. Тобто сирітство в Україні — проблема соціальна. Вона є наслідком руйнування традиційної родини. Загалом у Київській області відкрито 10 державних і 8 недержавних центрів соціально-психологічної реабілітації, більшість з яких вже охоплює наша волонтерська ініціатива. Центр соціально-психологічної реабілітації — це заклад, до якого дитина потрапляє після вилучення з родини або за інших обставин. Перебуває вона там до 9 місяців, звідки потрапляє до інтернату, прийомної родини або повертається до рідної сім'ї

Для старту потрібно було об'єднуюче начало і програма. Таким началом став отець Олег, який уже два роки збирає молодіжний клуб при храмі, прививає молоді християнські цінності. Саме о. Олег виступив із ініціативою, щоб молоді люди не лише збиралися для обговорення важливих тем, але й утілювали християнські принципи у власному житті, долучаючись до волонтерської діяльності.

Незабаром знайшлась і Програма — «З любов'ю до дітей» — поздоровлення дітей з Великоднем, організована управлінням у справах дітей Київської обласної державної адміністрації.

У пасхальні дні 2011 р. уперше зібралися разом: працівники управління та волонтери. Розіхалися за напрямками, щоб охопити 12 центрів соціально-психологічної реабілітації Київської області. Ми везли дітям пасхальні привітання та святкові набори. У кожному населеному пункті на групу чекав місцевий священник. Діти почули проповідь, привітання, поспілкувалися з молоддю.

Наприкінці жовтня було проведено наступний крок програми: «Книга — твій найкращий друг, книга знає все навкруг», основною метою якого було зацікавити дітей до читання. Оскільки значна кількість дітей в центрах — це діти з неблагополучних сімей, книгами

вони не дуже цікавляться. Дехто навіть у 12 років ледве читає по складах. Адміністрація придбала цікаві книжки для бібліотек реабілітаційних центрів, а от мотивувати дітей до читання взялися волонтери. Це і театралізовані дійства, і постановки казок разом із дітьми, і вікторини, і спільне читання. У майбутньому планується закріпити по кілька волонтерів за кожним центром для регулярного проведення там літературних гуртків.

Ця програма була виконана успішно, на черзі — шахматно-шашечний турнір. Мотивація дітей до логічного мислення, прагнення перемоги, чесного змагання, розв'язання складних питань — ось те, чому вчить звичайна, на перший погляд, гра в шахи, і вже згуртована команда волонтерів взялась за справу.

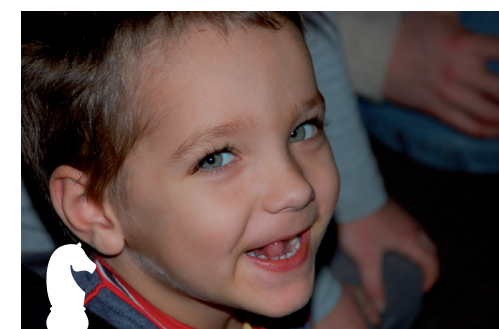
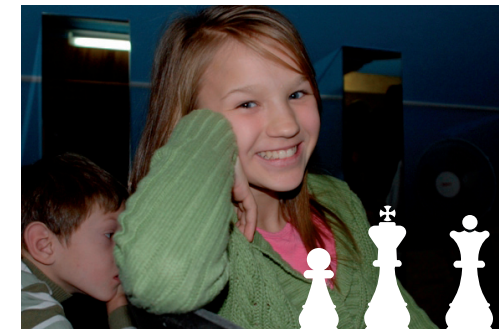
У своїй роботі ми прагнемо педагогічно грамотно впроваджувати програми, корисні для дітей в майбутньому. У центри соціально-психологічної реабілітації ми привозимо не цукерки, а навчально-розвиваючі, довготермінові програми, які б допомагали дітям у соціалізації та їх подальшій інтеграції в доросле суспільство.

23 листопада в Київській обласній державній адміністрації відбувся круглий стіл «Налагодження міжконфесійного діалогу: держава, суспільство, релігійні організації для духовного розвитку населення Київщини», де в своїй доповіді начальник управління у справах дітей розповів про плідну співпрацю молоді нашого храму та управління

Тісна співпраця з органами влади, перш за все, з управлінням у справах дітей, громадськими організаціями, студентами, приходами храмів допомагає нам у цілісній, планомірній роботі, яка передбачає досягнення чіткого визначеного результату.

Наша волонтерська ініціатива тільки стартувала, але вже є і перші позитивні результати. Команда волонтерів зараз знаходиться в стадії формування, тому запрошуємо всіх небайдужих до участі. Збережемо майбутнє наших дітей для Щастя!

Олександр Бондарчук,
координатор соціальної роботи з дітьми-сиротами, (097) 715 78 88

Головний тренер Дитячої школи боротьби

Василь Шерстяков почав займатися боротьбою ще у п'ятому класі школи. У 1995 році він вступив до Інституту фізичної культури, за час навчання отримав перемогу в Чемпіонаті України серед збройних сил, взяв участь у Всесвітній універсіаді. Бронзовий призер Чемпіонату світу з боротьби на поясах. Учасник безлічі міжнародних турнірів, на його рахунок багато перемог і призових місць.

ГРЕКО-РИМСЬКА (КЛАСИЧНА) БОРТЬБА

Європейський вид боротьби, мета якого — поклати супротивника на лопатки. У цьому стилі суворо заборонено захоплення нижче пояса, підніжки або активне користування ногами для виконання будь-якої дії.

Виникла у Стародавній Греції. Відіграла значну роль у фізичній підготовці воїнів. Боротьбу використовували у поєднанні з кулачним боєм, а в боях гладіаторів — із озброєним боєм. Після заборони гладіаторських поєдинків та олімпійських змагань боротьба залишалася улюбленою народною розвагою.

Греко-римська боротьба була включена в програму перших Олімпійських ігор сучасності, які відбулися 1896 року в Афінах.

ДО ПЕРЕМОГИ НЕ МОЖНА ПРИЙТИ БЕЗ ЗУСИЛЬ:

НАВЧАЄ ДИТЯЧА ШКОЛА БОРТЬБИ

— Як довго Ви тренуєте дітей?

— З 1999 року. Як закінчив інститут, я постійно працюю з дітьми. В основному, це були спортивні школи. З 2005 по 2010 рік тренував дітей в ДЮСШ.

— Які якості у дитини розвиває боротьба?

— Боротьба розвиває всебічно. У першу чергу, це дуже гарна загальнофізична підготовка. З неї ми і починатимемо займатися з дітьми, які зараз приходять до нас. Перш ніж займатися єдиноборством, треба зміцнити організм, зміцнити м'язову масу, щоб уникнути травм чи інших негативних наслідків.

— Взагалі, багато травм буває?

— Боротьба — це не екстремальний вид спорту, де, зазвичай, дуже багато травм. Але й у боротьбі вони теж іноді бувають. Дуже багато залежить від тренера, від постановки навчального процесу. Ну, і від поведінки дітей, звичайно ж. Адаже часто травми отримують не в спарингу, а внаслідок дитячих пустощів.

— З якого віку можна займатися?

— Пам'ятаєте, Макаренка запитали, з якого віку потрібно виховувати дитину. Він відповів: «Вашій дитині скільки років?» — «Три». — «Вважайте, на три роки ви вже запізналися». Фізичним розвитком дитини треба постійно займатися. Як дитині потрібно навчитися правилам особистої гігієни, так само їй потрібна і зарядка, і розминка. Все це треба вводити в повсякденне життя. Після сну, коли організм прокидається, його обов'язково треба підбадьорити, активізувати процеси, що уповільнилися під час сну. Фізичній грамоті дітей теж треба навчати. Для дітей важливе фізичне навантаження, тому що їх організм росте: потрібна підтримка опорно-рухового апарату, м'язів. Тому фізичними вправами не варто нехтувати.

— Хлопцям, щоб стати справжніми чоловіками, у чому конкретно може допомогти боротьба?

— Єдиноборство розвиває витривалість, спритність, швидкість, кмітливість. Але спочатку в дитини повинно з'явитися бажання, яке треба закріпити і розвивати. І тільки тоді почи-

наються серйозні тренування, робота на результат, перші перемоги. Це прагнення до перемоги дитина потім обов'язково переносить і на життєві ситуації. Звичка докладати зусилля, щоб досягти поставлених результатів, знадобиться дітям у житті. Боротьба вчить працювати над собою, у деяких випадках робити щось через «не можу». Перемоги хоче кожен, але перемагає тільки один. І діти бачать, що до перемоги не можна прийти без зусиль.

— Чи можна дівчатам ходити до вас на боротьбу?

— Можна. У нас є дівчата, які займаються і дзюдо, і жіночою боротьбою.

— Що треба мати з собою, щоб почати займатися?

— Найважливіше — це бажання. А займаємося ми в спортивній формі. Маленькі дітки займаються в чешках, а вже старшим дітям можна придбати спеціальне взуття — борцівки.

— Скільки триває заняття?

— Для маленьких діток — 45 хвилин (з переодяганням — година). Для старших дітей поступово збільшуємо заняття до 1,5 годин.

— Чи можна прийти до Вас навчатися і, якщо можна, то коли?

— Якраз зараз у нас активно йде набір у нову групу. Заняття безкоштовні, тому запрошуємо всіх, у кого виникло бажання займатися або інтерес прийти до нас у зал і побачити все своїми очима. ■

Наші заняття відбуваються з понеділка по четвер з 15:00 на території Київського військового ліцею ім. І. Богуня (Манеж ЦСК ЗСУ), бул. Лесі Українки, 25-А. Телефон для додаткової інформації: (067) 399 20 70

Розмовляла Любов Дубова

ЧЕРЕВИЧКИ ДЛЯ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Високо-високо в небі жило маленьке янголятко.

Там йому було дуже весело. Воно стрибало з хмарки на хмарку, спускалося вниз із сонячним промінням і бігало під небесним дощем. А коли ставало холодно, ловило сніжинки і робило з них блискучі ланцюжки.

Янголятко особливо любило зиму, бо в цей час на небі все змінювалося. Починався рух і метушня: старші янголи бігали, щось носили, складали, прикрашали; великі небесні робітні відкривалися, і там всі завзято працювали. Так! Наближався час, коли святий Миколай завітає до всіх чемних дітей зі своїми дарунками.

У небі кипіла робота. Усі янголи старалися зробити якнайбільше, щоб святий Миколай саме їх вибрав допомагати йому обдаровувати дітей. І маленьке янголятко теж старалося. Воно знало, що святий Миколай його десь аж за кілька років може вибрати, бо ще зовсім маленьке.

Але воно мало добре серце і дуже хотіло всім допомагати.

Бувало, піде янголятко до фабрики, де виробляють смачні шоколадки і цукерки, стане біля казана розтопленого шоколаду і почне мішати. І від того усі янголи довкола обприскані шоколадом, мале янголятко з голови до ніг бронзове, і навіть головний янгол-кухар має велику шоколадну пляму на фартуху.

Тоді янголи виганяють маленького з фабрики:

— Краще йди допомагай у друкарні!

А там друкували цікаві книжки для дітей та дорослих, які із задоволен-

ням читали й самі янголи. Стане янголятко допомагати при машині, що зшиває сторінки книжок. І раптом з'являються книжки з переплутаними сторінками, з малюнками, оберненими догори ногами, і з плямами чорнила на обкладинках.

— Нам більше допомоги не треба, — кажуть йому. — Іди допомагай на фабриці іграшок!

Та коли янголятко допомагає на фабриці іграшок, дивні випадки трапляються і тут: пожежне авто чомусь на синє помальоване, лялька блакитно-ока має тільки одне око, а ведмедик волохатий загубив свій козушок. Доводиться і звідси йти.

Бідне янголятко так хотіло допомагати, а його завжди посилали в інше місце і завжди сварили за якісь чудернацькі випадки.

Зажурилося маленьке янголятко. Сіло під хмаринку і гірко заплакало з відчаю. У цей час відчинилися великі золоті ворота і вийшов святий Миколай. Янголятко дуже любило святого Миколая. Він завжди мав лагідне слово для кожного, всіх пильнував, всім допомагав. «Так, святий Миколай дуже добрий, — думало маленьке янголятко. — Він про всіх дбає, дарунки всім роздає».

Серце янголятка так наповнилося любов'ю до святого Миколая, що воно хотіло йому щось приємне зробити, щось надзвичайне. Але що?

Довго думало янголятко, аж поки вирішило, що найкращим подарунком для святого будуть теплі черевички, бо ж йому доводиться багато мандрувати взимку, у пекучий мороз, щоб вручити всім дітям дарунки.

Але з чого їх зробити? Аж тут

незвичайна думка промайнула у його голівці, і янголятко швиденько кудись подалося...

У переддень святого Миколая старші янголи почали сварити янголятко:

— Хто тобі дозволив?! — грізно запитували вони.

— Нитки веселки! Тому вона наче зблідла. Ой буде тобі, буде! — говорили всі. — Святий Миколай, напевно, за це покарає.

У ту ж хвилину ввійшов святий Миколай.

Маленьке янголятко не знало, де й заховатися. Воно справді бажало тільки добра, а тепер за це ще й покарають. Раптом маленьке янголятко почуло, що святий Миколай його кличе. Може, хоче сварити? Підійшло воно до святого.

Але ні, святий Миколай взяв коробку, витягнув черевички і взув. Ще й хвалить-вихваляє, які вони тепленькі, які м'якенькі. Янголятко не вірило своїм вухам.

Тоді святий Миколай взяв янголятко на коліна і сказав:

— Ти, маленьке янголятко, показало цим дарунком своє добре серце і свою любов до мене, тому я візьму тебе з собою на землю, допоможеш мені роздавати дітям дарунки!

Маленьке янголятко з радості нетямилось, навіть забуло подякувати. Воно сиділо у святого Миколая на колінах і до всіх весело усміхалося.

Тому, діти, коли ви між своїми дарунками знайдете іграшку, поляпану шоколадом, або книжечку з нахиленим образком, не журіться. Це, напевно, разом із святим Миколаєм завітало до вас і маленьке янголятко. ■

«Я і світ»

Свято малюнка в печерській школі

18 листопада відбулося підбиття підсумків конкурсу «Як я бачу світ» у першій школі-учасниці — загальноосвітній школі №90. Конкурс дитячого малюнка розпочався на Печерську наприкінці жовтня з ініціативи нашого храму.

Метою конкурсу є розвиток творчих здібностей учнів шкіл Печерського району м. Києва. Допомогти дітям розвинути свій потенціал, визначити своє місце у світі, по-новому подивитись на місто, в якому ми живемо — ось яку мету переслідували організатори. Адже кожна дитина має унікальний погляд на світ, який вона втілює у малюнку.

У своїх роботах діти зобразили те, що їх оточує: школу, власний двір, батьків, домашніх тварин, літній відпочинок, найбільш хвилюючі події в житті. Проте, були роботи, в яких маленькі школярі, незважаючи на свій вік, показали «дорослі» проблеми нашого міста — недобудовані будинки, автомобільні затори, дим з заводських труб.

Журі, розглянувши 54 роботи, створені учнями перших-третьох класів, визначило трьох переможців. Ними стали:

Кур'ято Стася (10 років), малюнок «Я і океан»,
Євген Малишевський (10 років), малюнок «Човни»
та наймолодший переможець — першокласник **Яків Коломієць** (8 років) з малюнком «Хатинки козаків».

Переможців особисто нагородив настоятель нашого храму о. Олег, вручивши їм у подарунок сучасні MP3-плеєри. Усі без винятку учасники конкурсу отримали почесні грамоти та сувеніри.

Ми щиро вітаємо переможців та всіх учасників конкурсу в загальноосвітній школі №90! Та нагадуємо, що конкурс дитячого малюнка «Як я бачу світ» триває. Протягом грудня будуть визначені переможці ще у п'яти школах Печерська.

Підсумки конкурсу та роботи переможців будуть опубліковані на сайті храму Різдва Пресвятої Богородиці (www.kupol.org.ua) та на сторінках нашого журналу.

Діти, що це за картина?

Розповідь про історію малюнку

о.Олег нагороджує грамотами учасників конкурсу

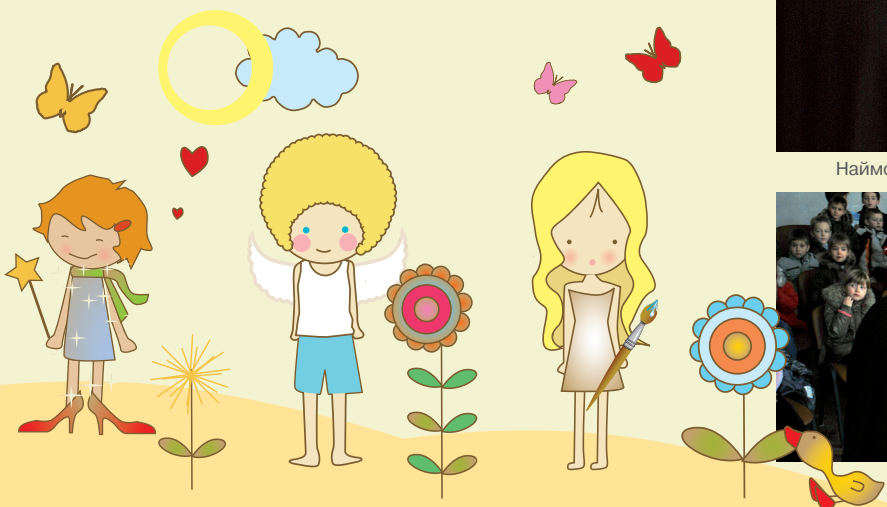
Нагородження переможця конкурсу — Євгена Малишевського

Наймолодший переможець — учень 1-Б класу Яків Коломієць

Переможець конкурсу Кур'ято Стася

Молитва преподовных отцов и старцев Оптиной Пустыни.

Господи, дай мне с душевным спокойствием встретить все, что принесет мне наступающий день. Дай мне всецело предаться воле Твоей Святой.

На всякий час сего дня во всем наставь и поддержи меня.

Какие бы я ни получил известия в течение дня, научи меня принять их со спокойной душой и твердым убеждением, что на все Святая воля Твоя! Во всех моих делах и словах руководи моими мыслями и чувствами! Во всех непредвиденных случаях не дай мне забыть, что все ниспослано Тобой!

Научи меня прямо и разумно действовать с каждым членом семьи моей, никого не огорчая и никого не смущая!

Господи, дай мне силу перенести утомления наступающего дня и все события в течение его. Руководи моею волею и научи меня молиться, надеяться, верить, любить, терпеть и прощать! Аминь.

